

UN MESTRE D'EDUCACIÓ ESPECIAL

Mariví Martínez López

Pedagoga terapeuta i mestra de primària

UNA EXPERIÈNCIA A L'AULA D'EDUCACIÓ ESPECIAL

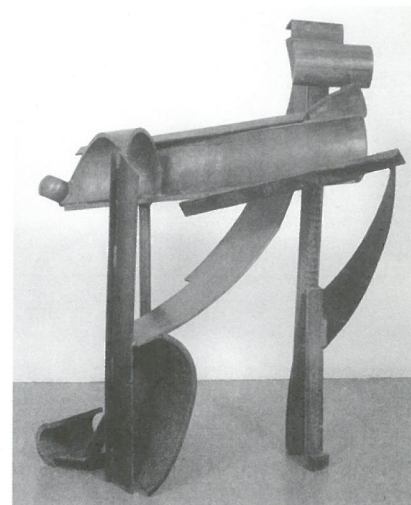
Pensava que la pràctica de l'atenció als alumnes de nee a l'escola ordinària havia avançat una mica més, però malauradament constato que no a tot arreu és així. L'actuació que es fa per atendre la diversitat a l'escola on treballo, és la mateixa que jo feia quan vaig començar a treballar com a mestra d'educació especial ara fa més de vint anys, sembla que no hagi passat el temps. Tot consisteix en agafar alumnes fora de l'aula ordinària, poc contacte amb la tutora, i realitzant activitats d'aprenentatge repetitives que tenen poc a veure amb allò que l'alumne fa a classe.

M'explicaré: fa tres cursos que sóc tutora d'alumnes de Cicle Superior de primària, però he estat mestra d'educació especial durant més de vint anys, tant en Centres específics d'EE, com a l'escola ordinària com a especialista. Quan vaig començar a treballar com a especialista d'educació especial a l'escola ordinària i vaig començar a agafar alumnes en petit grup fora de l'aula ordinària, vaig tenir la sensació com si allò fos la consulta del metge de la seguretat social, no em va agradar gens. De mica en mica, parlant molt amb els i les tutores dels cursos on agafava els alumnes, i amb el suport de l'EAP, vam anar evolucionant i entenent que hi havia d'altres possibilitats d'atenció a l'alumnat. La majoria del claustre va entendre que l'educació especial és cosa de tothom. L'equip directiu també ho va entendre així i va facilitar formes organitzatives diferents, que van permetre que la meva atenció a l'alumnat de necessitats educatives especials fos força diferent.

A continuació passo a explicar com es desenvolupava un dia qualsevol de la meua vida a l'AEE.

Dilluns, les 9.05, pujo a la classe de P5 i els alumnes ja estan distribuïts en tres grups per fer els racons i a la paret hi ha penjada una graella on està apuntat quin grup va a cada racó. Quan jo arribo els nens i nenes que han de venir amb mi ja ho estan mirant. Marxem a la meua aula (on s'ubica aquest racó), per fer uns jocs de taula on treballarem la numeració i les operacions de matemàtiques de suma, resta, concepte de quantitat, comparacions... Un altre dia els tocarà als altres grups, tothom hi passa per aquest racó.

Han arribat les deu i vaig al cicle inicial per treballar l'aprenentatge de la lectura i l'escriptura amb un grup d'alumnes de nee de primer i algun de segon. En aquesta franja horària tot el cicle inicial treballa la lectura i l'escriptura en grups reduïts. Comptem amb les quatre tutores del cicle, més una professora de cicle mitjà i jo, per poder atendre tot l'alumnat del cicle. Això permet

que la programació de les unitats de programació que hem preparat en les reunions del cicle, puguin ser les mateixes per a tot l'alumnat i d'aquesta manera es respecta capacitats i ritmes diferents. Aquesta situació es repeteix tres cops a la setmana. Aquest tipus d'agrupacions també es porten a terme en els cicles mitjà i superior.

Arriben les onze i ens en anem al pati.

A la tercera hora, després del pati, canvi de "xip", toca el torn al cicle superior. Entro a l'aula ordinària a l'hora de matemàtiques, aquí la meua tasca és ajudar a un grupet d'alumnes de 5è a raonar i resoldre problemes de matemàtiques o qualsevol altre concepte que no hagin entès en les explicacions que el tutor els havia fet en sessions anteriors.

Hora d'exclusiva, avui toca reunió amb el cicle inicial per programar la propera unitat de programació de llengua.

La tarda torna a ser pels racons dels alumnes del cicle mitjà. Un cop a la setmana l'alumnat de quart es barreja per formar grups heterogenis i passar per diferents racons que portem a terme les dues tutores i jo. A mi em toca organitzar un racó de lògica per donar als alumnes estratègies per aprendre a pensar i resoldre problemes matemàtics. Tot l'alumnat de quart passa per tots els racons.

I arriben dos quarts de cinc de la tarda, hora de plegar. La jornada ha estat força completa.

En d'altres dies, també hi ha temps per realitzar altre tipus de tasques: atendre de forma individual a dues nenes amb Síndrome de Down per reforçar aspectes concrets del seu aprenentatge que en els diferents grups no es podien treballar.

Dedicar alguna hora setmanal sense atenció directa als alumnes, adaptant activitats de temes dels llibres de text perquè alguns alumnes amb més dificultats, puguin tenir tasques adequades per realitzar a l'aula ordinària de forma més autònoma.

Les jornades solen ser força esgotadores, però gratificants, tant per a les tutores i tutors, com per a mi mateixa.

Ara, des de la meua posició de tutora, trobo a faltar un treball dels especialistes més coherent i més lligat al treball de l'aula ordinària i sobretot el que més em sorprèn és que res ni ningú propici aquest canvi, donat que les experiències d'aquests tipus no tant sols són gratificant pels tutors i tutores, ja que permeten que l'alumnat segueixi uns aprenentatges molt més normalitzats, i no de forma tant exclouent fora del context de l'aula ordinària.